

La gran caiguda

Peter Handke

Al llindar del bosc encara es va girar una altra vegada cap al terreny i va sentir una mena de satisfacció pel fet que aquella casa i aquell terreny no fossin seus. En una altra època havia sigut un propietari convençut. Després, però, el fet de ser propietari s'havia convertit en una càrrega. El feia sentir incòmode i el constrenyia, a ell i la seva mirada. Li feia l'efecte que com a propietari li costava de veure, i cada vegada més, la cosa global, extensiva, gran, i es limitava a la individualitat i, progressivament, a allò que era accessori i, si no a la individualitat, al desordre, al defecte, al mal funcionament de la cosa individual. Amb el temps, com a propietari, un deixava de veure-hi, i ja no podia mirar en pau al seu voltant: només era capaç de veure la individualitat, i de l'aïllament de l'entorn per culpa de la propietat no se'n podia ni parlar. De vegades la mirada només se salvava amb el que no et pertanyia, i especialment amb allò d'allà dalt, el cel. «Tu, propietari amb el cap malaltissament abaixat cap a les teves propietats: amunt el cap, i amunt el cor!»

HANDKE, Peter. *La gran caiguda* [*Der Grosse Fall*], Barcelona: Raig Verd, 2014.
Traducido por Marta Pera Cucurell